

Čeladenská fontána

Zpravodaj BESKYDSKÉHO REHABILITAČNÍHO CENTRA

5, 6 / 2019, ročník XI.

Časopis ČELADENSKÁ FONTÁNA je vydáván pro zaměstnance, klienty a partnery Beskydského rehabilitačního centra v Čeladné. Cílem Fontány je přinášet informace všem, kteří se chtějí dozvědět více o tom, jak zde, na úpatí Ondřejníku, pomáháme těm, kteří potřebují upevnit zdraví. Je to jednoduché: díky zdejším mimořádně příznivým klimatickým podmínkám a vysoké úrovni rehabilitační péče je BRC vyhledávaným zdravotnickým zařízením s výbornou pověstí. Za neopakovatelnou a dnes velmi vzácnou atmosférou rodinných lázní k nám jezdí pacienti z celé republiky. Tímto zveme i vás. Všechna vydání Čeladenské fontány najdete také na www.brc.cz.

OTEVŘENÍ SEZÓNY S OTEVŘENOU NÁRUČÍ

Svou náruč doslova otevřelo Beskydské rehabilitační centrum v Čeladné při slavnostním zahájení hlavní sezóny, které si nenechalo ujít přes tři stovky návštěvníků. Po předchozích chladných dnech plných mraků a prudkých lijáků se na nás už od pátečních příprav usmívalo slunce. A tak – samozřejmě spolu s pestrým programem – přispělo krásné počasí k dobré náladě diváků i účinkujících. Velký podíl na zdárném průběhu celé akce měli naši kolegové a kolegyně ze stravovacího úseku, kteří zajišťovali občerstvení. Všichni byli ten den na nohou od rána do noci. Proto jsme jejich dvě fotografie vybrali na titulní stranu.

Více na stranách 5-11.

Foto: Andrea Adamová
Josef Konečný

AKREDITACE: CO BYLO NEJTĚŽŠÍ?

Andrea Adamová

15. a 16. dubna 2019 proběhlo v BRC Čeladná šetření Spojené akreditační komise, jehož výsledkem bylo obhájení akreditace zdravotnického zařízení na další tři roky. Naše akreditace je platná do 15. dubna 2022, poprvé jsme ji získali v červnu 2016.

Bylo těžší akreditaci získat, nebo ji obhájit, co bylo tentokrát nejtěžší? A co to vlastně znamená v praxi pro naše pacienty? Na to jsme se zeptali členů vedení, kteří přípravu na akreditaci zajišťovali.

Bc. Olga Sekerášová, manažerka kvality:

Získání akreditace je důležitým ukazatelem především pro klienty. Je zárukou, že Beskydské rehabilitační centrum splňuje požadavky na poskytovanou zdravotní péči i související procesy. Klienti BRC se mohou spolehnout na vysokou kvalitu léčebně rehabilitační péče. Důkazem je udělení certifikátu kvality a v pořadí již druhý získ akreditace Spojené akreditační komise. Auditori během šetření prověřili opravdu všechny oblasti provozu, a to včetně nezdravotnických úseků, jako je hospodářsko-technický nebo stravovací úsek. Zajímala je třeba i naše kuchyně, systém úklidu nebo nakládání s odpady. Především se ale soustředili na úroveň poskytované léčebně rehabilitační péče, na vybavení, dokumentaci, hygienu, zavedenou standardizaci, sledování a vyhodnocování všech procesů poskytované zdravotní péče, nebo také na zvyšování odborné úrovně péče. Akreditační komise po dva dny detailně sledovala chod napříč všemi provozy, prověřovala fakta a prováděla pohovory se zástupci z řad zaměstnanců i klientů.

Přípravy na akreditaci byly náročné, audit je vždy obtížný proces. Výsledek ale stojí za to. Certifikát je hmotným důkazem kvality námi poskytované léčebně rehabilitační péče a také potvrzením toho, že jdeme v rámci námi nabízených služeb správným směrem. Všem, kteří se na úspěšné obhájení akreditace podíleli, patří naše poděkování. Poděkováním zaměstnancům byla také akce *Otevření sezóny 2019* a speciální bonus v podobě občerstvení pro ně a pro jejich partnery.

► Program akce *Otevření sezóny 2019* byl také poděkováním zaměstnancům za úspěšné obhájení akreditaci a zahrnoval i různé hry a aktivity pro rodiče s dětmi.

MUDr. Milan Bajgar, ředitel BRC:

Podle mého názoru byla obhajoba akreditace těžší. Sice jsme už přibližně věděli, jak vlastní šetření akreditační komise probíhá, ale předchozí přípravy se nám zdály nekonečné. Stále bylo třeba v dokumentech něco upravovat, předělávat, přestože jsme nové standardy vytvářeli průběžně. Je to až neuvěřitelné, co vše se na pracovištích během těch tří let změnilo. Proto bych chtěl nejdříve poděkovat všem mým kolegyním a kolegům, kteří se na těchto přípravách podíleli, jmenovitě Olze Sekerášové, Věře Machálkové, Luboši Machálkovi a kolegyním v příjmové kanceláři.

Vím, že se na šetření členů komise poctivě a zodpovědně připravovali také všichni zaměstnanci. Když jsme pak procházeli jednotlivá pracoviště a někteří z vás čelili nečekaným otázkám, vážil jsem si vaší snahy odpovědět co nejlépe. Ano, byl to opravdu velký stres, došlo i na slzy. Jsem moc rád, že jsme obstáli i díky těm z vás, kteří touto zkouškou prošli.

Všichni společně jsme prokázali, že naše rehabilitační centrum má ve všech ohledech vysokou úroveň. A toho si velmi vážím a děkuji Vám za to.

Věra Machálková, hlavní sestra:

Samozřejmě, že těžší bylo akreditaci před třemi lety získat. Nevěděli jsme jak na to, museli jsme si vše zjistit a začít od nuly. Sbírali jsme informace, zkušenosti. Zapojili jsme sestřičky a začali tvořit standardy a směrnice. Na odděleních jsme postupovali u jednotlivých výkonů správně, ale museli jsme vše popsat a vytvořit standardy. A nebyli jsme si jisti, zda postupujeme dobře. Oslovila jsem manažerku kvality v jiné nemocnici a ta nám moc pomohla. Olinka Sekerášová měla již několik akreditací na svém pracovišti za sebou, začala spolupracovat s námi, a tak jsme měli jistotu, že jdeme správnou cestou.

Tři roky rychle uběhly a my jsme začali nanovo. Další, nové standardy jsme vytvářeli průběžně, ale museli jsme také aktualizovat směrnice, provést na všech odděleních několikrát audit, zhodnotit indikátory kvality, proškolit zaměstnance.

Když nastal den reakreditace, tak mně se už vlastně ulevilo. Už nemůžu nic změnit, všichni vědí, co mají dělat, tak můžeme začít. Když zpětně vše zhodnotím a porovnám, tak příprava byla sice jednodušší, ale samotná reakreditace pro nás byla těžší, než akreditace. Všichni jsme to tak cítili.

Akreditace je známka vysoké kvality daného zařízení. Jsme hrdi na to, že jsme to vše zvládli. Naši pacienti mají jistotu, že o ně bude kvalitně a profesionálně postaráno.

Pokračování na další straně ►

AKREDITACE: PROČ JE DŮLEŽITÁ?

K čemu je vlastně akreditace dobrá? Napadne možná čtenáře či některé naše pacienty. Na léčebné péči a službách se nic nezměnilo, zaměstnanci jsou také stejní, vše vlastně vypadá stejně, jako dřív. Znamená to nějaký přínos pro pacienty či pro rehabilitační centrum?

Některé z výhod akreditace jsme vybrali z textů, uvedených na webových stránkách Spojené akreditační komise: „Obecně platí, že jakýkoli systém řízení kvality, zavedený ve zdravotnické organizaci, zvyšuje míru bezpečí poskytované péče a její kvality. Tím, že dojde ke standardizaci – tedy k přesnému popisu vybraných (obvykle rizikových) procesů (například podávání léků)... – zvýší se pravděpodobnost, že pracovníci budou tyto procesy provádět stejným způsobem – minimalizuje se nežádoucí variabilita... Národní legislativa se týká vedení dokumentace, ordinace léčiv, jejich skladování, hygienických požadavků, personalistiky, požadavků na bezpečnost přístrojové techniky... v akreditovaných zařízeních se zvýší transparentnost, jasně se stanoví představy o indikacích k přijetí, propuštění či překladi, stanoví se minimální rozsah dokumentace poskytnuté péče...”

Zjednodušeně řečeno: Obhájení akreditace, kterou jsme poprvé získali v červnu 2016, je potvrzením toho, že děláme správné věci správným způsobem, a že je děláme vždy stejně. Týká se tedy především pracovních postupů a kvality jejich provádění. Pro pacienty to znamená jistotu, že se o každého postaráme tak, jak bude potřebovat, a že jeho léčba bude kvalitní a bezpečná.

Když se nad tím zamyslíte, najdete něco podstatnějšího, pokud jde o zdraví či o život? A proto jsme na obhájení akreditace právem tak hrdí...

AKREDITACE: CO BYLO NEJTĚŽŠÍ?

Pokračování z předchozí strany

Prim. MUDr. Kateřina Jurová, vedoucí lékařka:

Získání první akreditace jsem vnímala jako poctivou, zodpovědnou a náročnou práci celého týmu. Nicméně obhájit ji po třech letech v nových, aktuálních podmínkách bylo pro mne neméně těžké. A stejně jako pan ředitel si v obou případech cením velkého nasazení všech jím jmenovaných. Je to podobné, jako když se sportovec připravuje a vyhraje poprvé významný závod. A pak je to poctivá dlouhodobá práce tento výsledek i opakovaně obhájit.

Za sebe i lékaře jednotlivých oddělení mohu říci, že standardizované postupy jsou pro nás velmi důležité. Já osobně považuji jejich dodržování za samozřejmé pro kvalitní a bezpečnou péči o naše pacienty. K tomu ovšem patří i časově náročná potřeba mít vše pečlivě písemně zaznamenáno. V rámci akreditace jsme se snažili, aby vedení dokumentace bylo nastaveno co nejúčelněji. Zvláště u složitějších diagnóz, kde je potřeba i většího počtu zdravotnických záznamů, léků a pochopitelně i případné změny podle aktuálního stavu, změn a potřeb pacienta. Samozřejmou součástí je i dobrá spolupráce a komunikace se zdravotními sestrami a s fyzioterapeuty. I při tomto považuji za neméně důležitý čas na osobní kontakt lékaře s pacientem v rámci jeho léčení. Součástí péče o naše pacienty je kromě bezprostřední zdravotní péče i dobré fungování a komunikace všech dalších provozů, zajišťující pohodlí, bezpečí a veškerou starostlivost o naše pacienty. Takže si cením práce všech, kteří se podílejí na zajištění stravování, úklidu a celého provozu BRC a tuto péči se snaží průběžně zlepšovat i v rámci akreditace. Mám radost a velmi si vážím toho, že jsme u akreditace uspěli. Je to dokladem toho, že úroveň naší péče je stálá a vysoká. Pacienti si mohou být jistí, že vše děláme správně a v souladu s ověřenými postupy.

Dobroslava Havránková, vedoucí oddělení rehabilitace:

Příprava reakreditace byla během na dlouhou trať. V uplynulých třech letech došlo na našem oddělení rehabilitace, které čítá asi 50 zaměstnanců, téměř k výměně čtvrtiny pracovníků. A tak byla potřeba seznámit nové kolegyně a kolegy nejen s novými, ale i se staršími směrnici a standardy. Tím, že se pracovníci rehabilitačního oddělení střídají v různých léčebných domech, navzájem se na různých pracovištích také zastupují. Nebylo proto jednoduché zkoordinovat tento proces. Celkem časté jsou pracovní neschopnosti, zaměstnanci také jezdí na různé odborné kurzy a semináře. Nestačilo, aby si jen tyto dokumenty prostudovali, ale především aby se je naučili aplikovat v denním provozu.

Nejvíce práce snad bylo s naplněním „Směrnice o zdravotnických prostředcích“, protože během posledních let jsme vyměnili mnoho starších přístrojů za nové a nakoupili další léčebné přístroje. S tím souvisejí úkony prováděné pro pacienta bezpečně a zajišťující kvalitu poskytované péče.

Chci také na tomto místě poděkovat všem svým kolegyním a kolegům, kteří zodpovědně přistupovali k dílčím úkolům, které vyplývají z jejich pracovního zařazení. Díky tomu jsme náš cíl splnili.

Ráda bych vyzvedla také snahu kolegů, kteří do procesu reakreditace vstupovali tzv. na poslední chvíli, v posledních měsících před termínem. Byla to pro ně s trochou nadsázky maturita, kterou složili úspěšně.

Ing. Tomáš Bajgar, nový provozní náměstek:

Byla to moje první reakreditace a nevěděl jsem, co mám čekat. Přípravy dokumentů se naposledy ujal pan Lubomír Machálka. Díky tomu jsem si uvědomil, jak veliký kus práce se před třemi roky u první akreditace udělal. Systém byl již hotový, a tak bylo potřeba „jen“ oprášit všechny dokumenty, zhodnotit, zda se jejich obsah osvědčil v praxi, a případně je upravit. Samotná reakreditace probíhala v přátelském duchu. Pan auditor byl prý tentokrát te přísnější a prověřoval dodržování nastavených pravidel více do hloubky.

Děkuji za přípravu všem kolegům a spolupracovníkům, díky nimž bylo naše hodnocení velmi vysoké.

OTEVŘENÍ SEZÓNY S OTEVŘENOU NÁRUČÍ

*Na slavnostním zahájení sezóny jsme v areálu BRC Čeladná
přivítali přes tři stovky návštěvníků*

Andrea Adamová

V sobotu 25. května 2019 jsme v Beskydském rehabilitačním centru v Čeladné za ideálního počasí slavnostně zahájili hlavní sezónu kulturním programem, který byl zároveň oslavou obhájené akreditace zdravotnického zařízení a poděkováním zaměstnancům za jejich práci. Ve spolupráci s obcí Čeladná jsme připravili půldenní akci pro více generací, přišli se podívat i mnozí naši pacienti.

BONUS PRO ZAMĚSTNANCE

Mimořádný bonus jako poděkování za úspěšnou akreditaci obdrželi všichni zaměstnanci v podobě poukázky na dvě jídla a dva nápoje. Víme ale, že skoro polovina je přímo využít nemohla, protože buď byli v práci, nebo je směna v ten den teprve čekala. Ale aspoň jimi mohli podarovat členy své rodiny nebo

přátele, což mnozí z nich učinili. Podobně nemohli program sledovat kolegové a kolegyně, kteří ten den kompletně zajišťovali občerstvení ve třech venkovních stáncích, v restauraci a v kavárně. Těm patří zvláštní poděkování, protože vše klapalo jako na drátkách, přestože tato směna byla mimořádně dlouhá.

ATRAKCE PRO DĚTI

Brzké odpoledne patřilo nejdříve dětem, které se mohly vyřádit ve skákacím hradě, nechat si „vytětovat“ obrázek nebo namalovat obličej. Připravena byla pro ně také soutěžní hra v parku, kde si mohly na různých stanovištích prověřit svoje znalosti a dovednosti. Děti měly správně roztrždit různé dru-

hy odpadků, rozpoznávaly stopy zvířat, střílely z praku a vázaly uzly a prokazovaly obratnost. Soutěže se zúčastnilo celkem 60 dětí, vyhlášení tří nejlepších proběhlo později odpoledne přímo na pódiu. Vítězové obdrželi od ředitele BRC Milana Bajgara permanentku na pět vstupů do wellness bazénu Lara a samozřejmě také něco sladkého na zub. Na celou polovinu soutěžních otázek bylo třeba najít odpověď na trase vedoucí přes náměstí parkem, můžete si tedy dodatečně třeba zasoutěžit také.

Znáte odpověď? 1) Jaké zvíře je úplně nahoře v kašně na Lázeňském náměstí? 2) Kdo sedí na vrbě na ostrůvku v jezírku? 3) Kolik kamerunských koz je celkem ve výběhu? 4) Jak se jmenuje pramen, který vytéká pod dřevěným „deštníkem“? 5) Jak se jmenuje socha od Albína Poláška před budovou Lázní? (*Správné odpovědi najdete na konci článku.)

POSELSTVÍ ALBÍNA POLÁŠKA

Ve tři hodiny začal hlavní program komponovaným pásmem s kapelou Praktik People *Na slovíčko s Albínem Poláškem*. Připomněli jsme si 140. výročí narození tohoto sochaře, významného frenštátského rodáka. Moderování se ujal Evžen Trupar ze Slezského divadla v Opavě, postupně ve třech rolích symbolické múzy, pohanské bohyně a první sochařovy manželky se představila členka baletu Petra Španělová. Roli Albína Poláška ztvárnil Jindřich Vaněk z pořadatelské agen-

Na předchozí straně: Kapacita prostorného stanu se stoly a lavicemi byla 300 míst, k posezení mohli návštěvníci využít také obě zahrádky.

Na této straně: Do dětské zóny před Galerií malířů Beskyd se vešel skákací hrad, deskové hry i malování na obličej. Byl tam i start soutěžní hry a první stanoviště, na kterém děti plnily úkol spočívající ve správném třídění odpadků.

tury Silver B. C., Poláškovu druhou ženu člena kapely Martina Chudobová a úlohy glosátora a lékaře v jedné osobě se zhostil ředitel BRC Milan Bajgar. Pásmo připomnělo Poláškův odchod do Ameriky ve 22 letech, nástup do umělecké školy ve Filadelfii, cesty do Evropy a život plný odvahy, tvrdé práce a píle. Také nezměrnou vůli, se kterou se například posledních 15 let života vyrovnával se svým ochrnutím na levou polovinu těla, aniž by ustal v umělecké práci. Právě to může být velkým povzbuzením pro naše pacienty, z nichž řada se k nám přijíždí léčit se stejným onemocněním. Strůjcem svého osudu (to je název sochy, jejíž menší kopie je v parku BRC) může ale být – a měl by být – každý. To bylo poselstvím tohoto programu, ve kterém zazněla také dvacítk známých písní v podání Praktik People.

TESÁNÍ VLASTNÍHO OSUDU

Albína Poláška jiným úhlem pohledu představil třicetiminutový film *Tesání vlastního osudu*, který měli návštěvníci možnost shlédnout v salonku Apartmánového domu Lara celkem čtyřikrát, vždy v přestávce hlavního programu. Jeho režisér Kamil Holub je současně také autorem námětu a scénáře. Dílo, na kterém pracoval sedm let, zrcadlí obdiv a úctu k umělci, s nímž ho pojí nejenom stejné rodné město Frenštát pod Radhoštěm. Ve filmu zaznívají v podání podmanivého hlasu herce Jiřího Schwarze autentické citace pasáží z dopisů, které

Nahoře: Členka baletu Slezského divadla v Opavě Petra Španělová v roli Poláškovy první manželky Ruth Sherwood. Roli Albína Poláška ztvárnil Jindřich Vaněk z pořadatelské agentury Silver B. C.

Uprostřed: Zleva Martina Chudobová v roli druhé Poláškovy manželky Emily Kubat, Jindřich Vaněk a Petra Španělová.

Dole: Skupina Praktik People zahrála ve složení Petr Štichauer, Zdeněk Šimek, Martina Chudobová a Pavel Mucha.

psal Polášek z Ameriky členům své rodiny. Na kameru také vzpomíná na dětské zážitky se svým strýcem Poláškovou neteří, paní Radmila Hnilicová. Právě ona zmiňované dopisy tvůrcům filmu poskytla, a tak mohli diváci jedinečně nahlédnout přímo do umělceva nitra prostřednictvím jeho myšlenek. Tento zážitek byl místy až dojemný.

POCTA WALDEMARU MATUŠKOVI

Následovalo vystoupení s názvem *Pocta Waldemaru Matuškoví* v podání Tria Jaromíra Adamce. Shodou okolností letos v květnu uplynulo deset let od úmrtí tohoto oblíbeného zpěváka, kdo by si tedy rád nezapíval jeho nesmrtelné písničky spolu s velmi autentickým interpretem. Dokonce si někteří diváci s chutí zatančili před pódium.

JÍDLA A PITÍ BYLO DOST

Přestávka na občerstvení pak přišla jistě vhod, kompletní catering výborně zajišťovali po celou dobu zaměstnanci stravovacího úseku hned v několika venkovních stáncích a také v restauraci a v kavárně. (Viz také fotografie na titulní straně a rámeček *Občerstvení v číslech* na další straně.)

ABBA ROZTANČILA DIVÁKY

Návštěvníci pak s napětím očekávali další, večerní program – vystoupení skupiny ABBA CZ. To bylo skutečným vyvrcholením, 100% živé hraní a hned první skladba *Waterloo* zvedla k tanci mnohé posluchače, pak už na prostranství před pódium jen přibývali další. Zazněly ty nejznámější

Nahoře: Jaromír Adamec (uprostřed) se svým triem předvedl nejznámější hity Waldemara Matušky.

Uprostřed: Vyhlášení vítězů dětské soutěže proběhlo na pódiu, ceny vítězům předal ředitel BRC Milan Bajgar.

Dole: Vystoupení skupiny ABBA CZ.

šlágrů – Ring, ring, Voulez-Vous, Super Trouper, Dancing Queen, Me and You, Chiquitita... Kapela jela bez přestávky, a tak byl chvílemi stan se stoly a s lavicemi téměř prázdný. Všichni si s chutí zatančili. Padla tma, a tak iluze návratu do 80. let, kdy byla tato švédská skupina na vrcholu, byla dokonalá. Jen neradi jsme se s nimi loučili.

Byl to zkrátka vydařený půlden. A jestli jste letos nestihli přijít, nesmutněte, za rok budeme určitě sezónu otevírat znovu. Do té doby můžete sledovat náš YouTube kanál www.youtube.com/rehabilitacnicentrum s pozvánkami na další kulturní akce, objeví se tam samozřejmě časem i video z Otevření sezóny 2019. Televize Polar u nás ten den také byla, krátkou reportáž pro Čeladenský miniexpres si můžete prohlédnout i na našem facebooku.

***Správné odpovědi na soutěžní otázku pro děti:**

1) Úplně nahoře v kašně je opi-
ce. **2)** Na vrbě na ostrůvku sedí
vodník. **3)** Ve výběhu je celkem
11 kamerunských koz. **4)** Pramen
pod dřevěným deštníkem má
název Ferdinandův. **5)** Socha před
budovou Lázní se jmenuje Strůjce
svého osudu.

◀ Tanečníci se rádi pobavili připomínkou
jedné z jednoduchých choreografií původní
ABBY.

OBČERSTVENÍ V ČÍSLECH

- Celkem se za odpoledne a večer vydalo 720 porcí jídla.
- Z toho 482 na poukázky za-
městnanců.
- Na výběr byl guláš, kuřecí
špalíky, grilovaná klobása nebo
zeleninový salát.
- Vypilo se 540 litrů nápojů od
piva po různé druhy nealka.
- Občerstvení ten den zajišťovalo
celkem 23 zaměstnanců BRC
a 6 brigádníků!

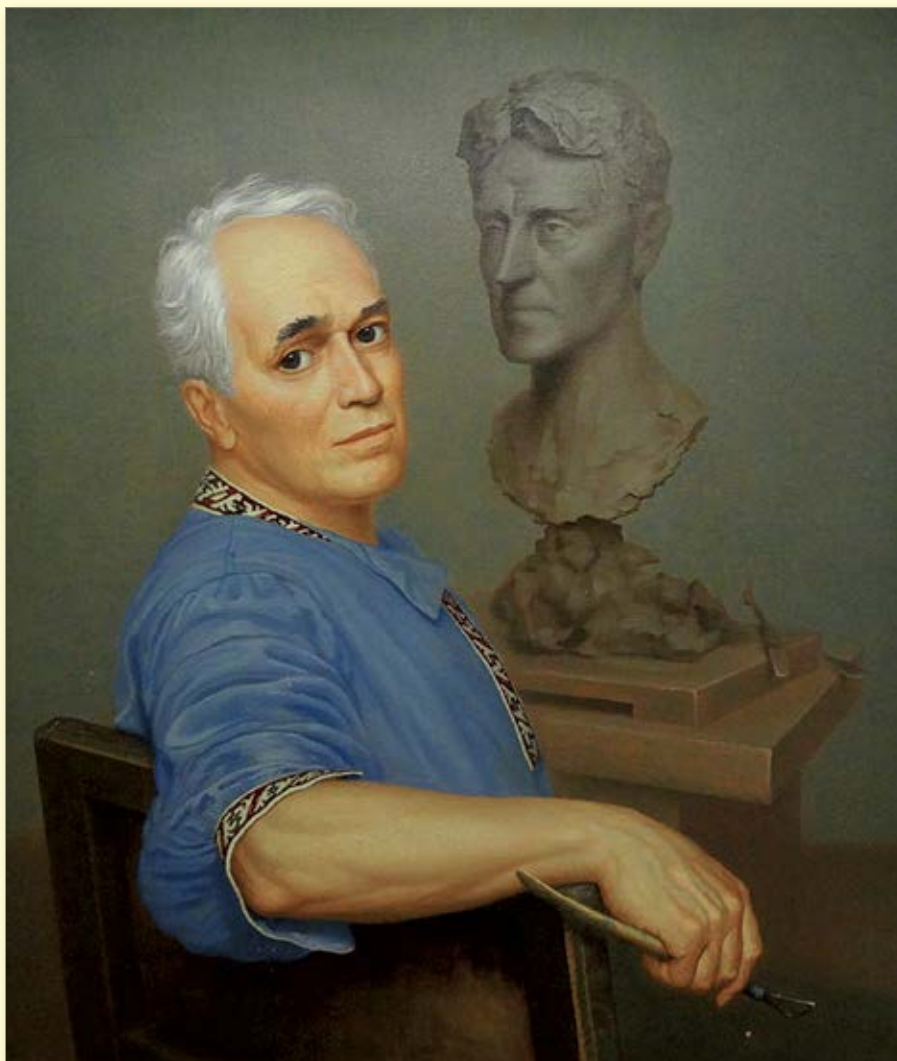

- ▲ Pod prostorným stanem se během odpoledne a večera vystřídalo přes 300 návštěvníků.
- ▼ Odpoledne patřilo rodinám s dětmi, obsazená byla také zahrádka restaurace U Sestřiček.
Fotografie k článku: Andrea Adamová, Josef Konečný, Jana Ožanová

TÉMĚŘ NEZNÁMÁ PODOBIZNA

Tento obraz Albína Poláška od malíře Claude Bucka má velice zajímavou a pro Poláška příznačnou historii. Je také poučná, zejména pro ty, kdož chtějí být „strůjci svého osudu“.

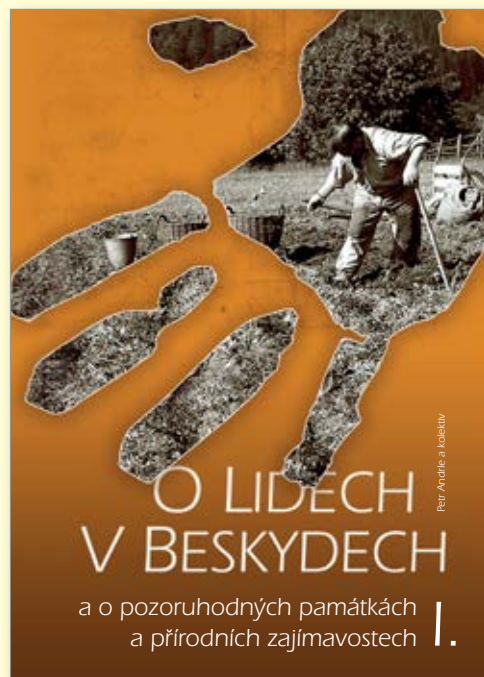
„...Dne 1. května 1950 byl jeden z nejlepších amerických sochařů 20. století, frenštátský rodák Albín Polášek postižen mozkovou mrtvicí. Ochrnul na levou polovinu těla a po zbytek života byl odkázán na invalidní vozík a na pomoc druhých. V prosinci téhož roku se oženil se svou bývalou studentkou a věrnou pomocnicí Ruth Sherwood (1889–1952), která ho bohužel po těžkém onemocnění v říjnu 1952 opustila. Polášek se v té době věnoval spíše malbě; bylo to pro něj technicky přijatelnější. Na počátku roku 1955 mu ze Santa Barbary v Kalifornii zatelefonoval jeho bývalý kolega ze School of Art Institute v Chicagu malíř Claude Buck (1890–1974). Navrhl mu, že přijede za ním do Winter Parku na Floridu, aby namaloval jeho portrét. Že to ovšem nebude zadarmo. Zatímco ho bude malovat, žádá, aby Polášek tou zdravou rukou vymodeloval jeho bustu. Polášek souhlasil. Claude Buck si odvezl bustu a Albína Poláškovu zanechal obraz, který si sochař pověsil na stěnu svého ateliéru.

Jenže, co se nestalo. O pár let později

se do frenštátského muzea dostala fotografie Poláškovy ateliéru, na které bylo lze vidět zcela nový umělcův portrét. A tak z Frenštátu pod Radhoštěm na Floridu putoval dopis, jestli by slavný rodák byl tak laskav a muzejní galerii tento portrét poskytl, když už se pro onemocnění nemůže dostavit osobně. Umělec souhlasil (co by pro rodné město neudělal) a za pár měsíců visel obraz v muzejní galerii ve Frenštátě pod Radhoštěm. Je zvláštní ještě tím, že Claude Buck na jeho pozadí nakreslil i svoji bustu vytvořenou Poláškem.

Tahle příhoda, která možná v uměleckém světě nemá obdoby, je málo známá, leč má šťastný konec. Požádali jsme vedení Muzea Novojičínska, jehož součástí je i muzeum ve Frenštátě pod Radhoštěm, zda by mohli pro naše čtenáře obraz vyfotografovat, a tím pádem také souhlasit s reprodukcí tohoto pozoruhodného a málo známého obrazu. Jeho ředitelka PhDr. Sylva Dvořáková se k naší žádosti postavila velice vstřícně.“

Výše uvedený text jsme převzali z knihy *„O lidech v Beskydech a o pozoruhodných památkách a přírodních zajímavostech I.“* (vpravo) se souhlasem redakce. A tak si můžete připomenout, jak Albín Polášek vypadal, když mu bylo 76 let. Tato možnost je unikátní, protože muzeum ve Frenštátě pod Radhoštěm obraz nevystavuje, má ho pouze uložený v depozitáři. Což je škoda. (red)

Jiří Žyla, vedoucí provozu kuchyně:

Česká kuchyně je pro mě ta NEJ

Jiří Žyla se stal vedoucím kuchyně Beskydského rehabilitačního centra v květnu 2015. Přišel se zkušenostmi především z hotelových kuchyní, a proto jsme tehdy byli zvědaví, jak vnímá odlišnosti těchto provozů. Do našeho časopisu jsme ho poprvé vyzpovídali po několika měsících. Za velkou výzvu pro sebe považoval úplně jiný druh gastronomie specifický pro zdravotnictví a práci v převážně ženském kolektivu. (Rozhovor „Je to pro mě velká výzva“ si můžete přečíst ve Fontáně 6/2015 v archivu časopisů na www.brc.cz/casopis-brc/). Od té doby uběhly čtyři roky, a tak jsme Jiřího Žylu požádali o rozhovor s číslem dvě. A zeptali jsme se i na výzvy současné...

Pane Žylo, úplně mě fascinovala „poklidná“ atmosféra v kuchyni, když jsem tam přišla fotografovat letos v dubnu. Zavedl jste mě dovnitř a řekl jste, že můžu fotografovat všechno tak, jak uznám za vhodné. A sám jste se vrátil k práci do své kanceláře. Bylo to během dopoledne, příprava oběda v plném proudu. Přesto nikdo nechvátal, všichni pracovali buď sami, nebo ve dvojicích, bylo vidět, že každý přesně ví, co má dělat. A dokonce jsem nikomu nepřekážela :-)

A tak se Vás prostě musím zeptat – je to tak pokaždé? Které okamžiky mohou být „krizové“?

Pokaždé to tak určitě není, záleží především na skladbě jídelního lístku na daný den. Někdy je jídlo méně náročné na přípravu, jindy zase složitější. Stejně je to i s vařením diet pro pacienty. Někdy jich vaříme jen pár, ale občas jich je tolik, že nevíme, co dříve.

Vedoucím kuchyně jste čtyři roky. Co se za tu dobu změnilo, děláte něco jinak?

Dostat všechny v kuchyni do jednoho záběru se podaří málokdy.

Zleva: brigádnice Veronika Kovalová, pomocná kuchařka Irena Kuchejdová, kuchařka Pavlína Chýlková, kuchařka Monika Vrecková, kuchařka Lenka Štefková a pomocná kuchařka Miroslava Tyčová. Uvařeno, začíná příprava jídla k transportu.

Za ty čtyři roky se toho změnilo docela dost. Kuchyně, stejně jako celý BRC, za tu dobu prošla dvěma akreditacemi, tudíž přibýlo spoustu papírové práce, mnoho pracovních postupů se změnilo, abychom dodržovali všechny akreditační standardy. Do toho někteří zaměstnanci odešli, jiní zase nastoupili. Největší změnou ale prošla kuchyně samotná. Spoustu vybavení jsme vyměnili za nové, lepší, modernější, výkonnější.

Pokládáte dnes něco za svou osobní výzvu?

Osobní výzva??? Nastavili jsme v kuchyni nějakou laťku a tu bychom chtěli stále posouvat výše. Nerad bych, abychom zamrzli v jednom bodě. Stejně jako moderní gastronomie jde stále vpřed, musíme i my reagovat a stále se zdokonalovat.

Co je podle Vás pro práci v naší kuchyni nejdůležitější u zaměstnanců, kteří zde pracují? Jaký by měl být Váš ideální kolega nebo kolegyně?

Nejdůležitější je, aby každý kuchař, každý zaměstnanec kuchyně, měl kladný vztah k vaření a k přípravě pokrmů. Aby si uvědomil, že vaří pro lidi a podle toho to musí vypadat. Neexistuje práci odfláknout se slovy TO JE DOBRÝ!!! Každé jídlo, které opouští kuchyni BRC, musí být v naprostém pořádku. Ať už po stránce chuťové, tak i po stránce hygienické.

Navíc vaříme velké množství porcí, a tak to v kuchyni musí všechno klapat, každý ví, co má dělat, a musí se jeden spolehnout na druhého. Není to o individualitách, ale o týmové spolupráci. Přece jen: Každý řetěz je tak silný, jako jeho nejslabší článek.

Pod týdenním jídelníčkem je podpis nutričních terapeutek a schvaluje ho hlavní sestra Věra Machálková. Jak dalece Vy ovlivňujete to, co se bude vařit? Kdo přichází s nápady na nová jídla?

Nutriční terapeutky napíší jídelní lístek a poté mi ho dají k nahlédnutí, jestli napsaná jídla jdou připravit v daný den podle technických možností naší kuchyně a podle personálního osazení dané směny. Záleží na tom, kolik kuchařů právě čerpá řádnou dovolenou, nebo kolik jich je momentálně v pracovní neschopnosti.

S návrhem na zařazení nového jídla do jídelního lístku může přijít v podstatě kdokoli, směrodatné

Cezení uvařených těstovin, pomocná kuchařka Irena Kuchejdová.

je, aby bylo v našich silách a v technických možnostech pokrm připravit.

Každý z našich sedmi léčebných domů kromě Ondřejky má vlastní jídelnu, a tak jídlo, které uvaříte v centrální kuchyni, musíte potom také rozdělit do speciálních termoboxů a naši řidiči ho rozvezou. Je těžší jídlo uvařit, nebo ho správně rozdělit?

Rozhodně je náročnější jídlo správně rozdělit. Jídla rozvážíme na 7 oddělení a tím pádem během velmi krátké doby musíme vše nachystat do předem připravených a nahřátých gastronádob a termopor-tů. Není to jen polévka a hlavní jídlo, vaříme hodně různých diet i vegetariánská jídla. Mnoho pacientů trpí různými intolerancemi na různé druhy potravin a i toto všechno musíme připravit a vyexpedovat na příslušné oddělení.

Jako zaměstnanci si můžeme vybrat oběd ze tří jídel včetně jednoho vegetariánského. Kolik druhů jídel vaříte pro pacienty?

Pacienti nemají možnost výběru stravy s výjimkou pacientů ubytovaných na LD Ondřejka a AD Lara.

O přípravu jídel pro pacienty i zaměstnance BRC (denně snídaně, 400 obědů a 250 večeří) se ve dvou směnách stará pouze 15 zaměstnanců. A to včetně vedoucího kuchyně Jiřího Žily, dvou nutričních terapeutek Veroniky Novotné a Evy Prokopové a Magdy Maralíkové ve skladu potravin.

Pacientům určuje dietu vždy lékař a podle toho dostanou příslušné jídlo.

Stále je Vaší nejoblíbenější kuchyní ta česká? Rozhodně bych to tak tipovala, protože Vaši svíčkovou si málokdo nechá ujít... Máte nějaké jídlo, které vaříte nejraději?

Samozřejmě, česká kuchyně je pro mě ta nej. Rád ale připravuji různé druhy masa, ryb, grilovačky...

Kdybyste mohl nějakou věc, týkající se kuchyně, změnit mávnutím kouzelného proutku, co by to bylo?

Rozhodně bych rozšířil prostory kuchyně a skladovacích prostor.

Na závěr máte možnost cokoliv vzkázat zaměstnancům a pacientům BRC. Co to bude?

V první řadě bych chtěl poděkovat všem zaměstnancům naší kuchyně. Málokdo si dovede představit, jak je to těžká a nejen fyzicky náročná práce. Dále bych chtěl poděkovat všem staničním sestřám, protože od doby, kdy jsem sem nastoupil, se komunikace mezi zdravotnickým personálem a personálem kuchyně zlepšila o několik stupňů a vím, že je to především jejich zásluhou.

Nahoře: Nutriční terapeutka Veronika Novotná. Dole: Vladimír Vaněk a Lenka Štefková.

Na protější straně nahoře: Pomocná kuchařka Miroslava Tyčová a kuchařka Martina Štefková; dole: kuchařka Irena Papíková.

A co bych vzkázal pacientům? Strava, kterou v našem zařízení dostáváte, je připravovaná pouze z čerstvých a kvalitních surovin. Nepoužíváme žádné potraviny s přidaným glutamanem sodným, nepoužíváme žádné polotovary. Vše, co máte na talíři, je vyrobeno a uvařeno v naší kuchyni. Takže si nechte chutnat! (Jakékoli připomínky s nutričními terapeutkami šmahem vyřešíme :-)

Za rozhovor poděkovala a fotografovala Andrea Adamová

ZA DVEŘMI KUCHYNĚ

S fotoaparátem jsme se do kuchyně vypravili celkem dvakrát. Jednou v devět hodin ráno, kdy byly v plném proudu přípravy oběda. (V kuchyni se začíná pracovat v pět hodin.) Podruhé v půl jedenácté, tedy v době, kdy se již uvařené jídlo připravuje k odvozu v termo-portech do jednotlivých léčebných domů.

*Nahoře: Kuchařka Monika Vrecková a pomocná kuchařka Miroslava Tyčová.
Dole: Kuchařky Lenka Štefková a Pavlína Chýlková.*

Každé oddělení má vlastní jídelnu, to znamená připravit přesný počet porcí jednotlivých jídel pro pacienty podle předepsaných diet*. Do léčebných domů se také současně dopravuje jídlo pro zaměstnance, kteří mají možnost si vybrat ze tří jídel (dieta č. 3+9 – racionální a diabetická; 2 – šetřící; 7 – vegetariánská).

**Dieta je soubor výživových opatření, jejichž uplatnění zlepší kompenzaci onemocnění, zmírní nebo odstraní obtíže nemocného (například vyloučením zatěžujících potravin či jejich součástí).*

Dietní systém stravování v BRC stanovuje jedna z podnikových směrnic, vychází z doporučení odborných společností a z nejnovějších poznatků v oblasti výživy. Systém určuje, jaké diety jsou připravovány, a specifikuje je. V BRC to jsou diety č. 1 – kašovitá, 2 – šetřící, 3 – racionální, 4 – s omezením tuků, 7 – vegetariánská, 9 – diabetická, 9S – diabetická šetřící, 15 – bezlepková. Dále to jsou individuální diety, z nichž nejčastější je 2H – histaminová a 5 – bezezbytková. Dietu určuje pacientovi lékař BRC při přijetí k rehabilitačnímu pobytu.

(aa)

Nahoře: Nekonečná práce u myčky je neméně důležitá. Pomocná kuchařka Alena Matúšová.

Dole: Jídlo už je na cestě k pacientům a hned začíná úklid. S úsměvem jde všechno líp, Miroslava Tyčová, Lenka Štefková.

Čas od času nás zaujme nějaký článek, o němž si říkáme, že by bylo dobře, kdyby si ho přečetli i ostatní. Takže „čteme pro vás“. A právě nedávno nás zaujal rozhovor Pavly Biscan s Ivem Šmoldasem pro portál i60. Je sice z roku 2017, ale na jeho aktuálnosti to nijak neubralo. Uvádíme ho mírně zkrácený.

Převzato z <https://www.i60.cz/clanek/detail/17453/ivo-smoldas-starsi-lide-jsou-zivotaschopnejsi>

Ivo Šmoldas: Starší lidé jsou životaschopnější

PhDr. Ivo Šmoldas se narodil 23. 7. 1955 v Prostějově. Wikipedie ho představuje jako českého básníka, nakladatelského redaktora, kulturního publicistu, scénáristu, moderátora a překladatele.

Přesně tak jsem si ho představovala: Inteligentní, vtipný, pohotový a jistě i dobrý člověk. Je stále velmi zaměstnaný, byť pracuje na volné noze. Známe ho jako vtipného glosátora života, politické i kulturní scény, z rádií či různých televizních pořadů.

V roce 2015 jste vstoupil mezi „šedesátníky“. Do vyšší člověčí ligy, ligy zralých plodů. Co to s vámi udělalo?

Nic, usilovně chátrám už od malička, a tak mne stárnutí nijak nepřekvapuje. Odjakživa mám i chatrnou paměť – udržet si v kebuli, kolik mi právě je, mi činí nemalou potíž, neb věk je veličina prudce proměnlivá. Proto se raději nezabývám drobníčkami. Když mi před lety řekli, že je mi padesát, hned jsem si vsugeroval, že jsem o desetiletí starší, abych to každý rok nemusel měnit. Když pak šedesátka vskutku přišla, nijak mne to nezaskočilo a okamžitě jsem si do paměti zapsal sedmdesátku. Se vzrůstajícím věkem se totiž roky zjevně krátí. Den, který ještě před nedávnem míval 24 hodin, má jich nyní osm, ne-li šest. Kdesi jsem vyčetl, že člověk vnímá čas jako podíl již prožitého. Pro dvouleté dítě je tedy rok doba nedozírná, protože pro ně představuje polovinu života. Zatímco pro nás, kteří se tu zdržujeme už o něco déle, je to jen zanedbatelný zlomek – šedesátina, sedmdesátina nebo i setina. Proto k stáru čas prchá tak křepce.

Ale to není důvod k pláči, že ne?

Jak pro koho. Mám kolegyni, která se u vědomí, že je jí už padesát, téměř hroutila. Při každé zmínce o padesátce se rozlítostnila natolik, že jí vyhrkly slzy. Stačilo, aby v obchodě vytáhla padesátikorunu, a srdceryvně se

rozeštkala. V takové situaci bych plakal rovněž, jenže nikoli kvůli věku, nýbrž z lakoty. Loučení s penězi je totiž věc krajně bolestná...

Bilancujete? Myslíte si někdy, že jste to s vašimi ambicemi mohl dotáhnout někam dál? Být „světoznámý“?

Nějaké představy, co bych v životě rád dělal, jsem měl. Ale ambicemi, plány či touhou někam to dotáhnout, bych je nenazýval. Koneckonců viděl jsem všude kolem sebe, jak takové plánované hospodářství dopadá.

Umíte dobře anglicky...

Onen jazyk jsem studoval, a dokonce z něj nějaký čas i překládal. Mluvenou angličtinu jsem ale nikdy pořádně nezvládl. Ostatně není divu – u člověka, jemuž chybí paměť, uši má líné a zcela postrádá hudební sluch. A rodilí mluvčí mi to navíc ještě zlomyslně ztížili tím, že zhruba v polovině sedmdesátých let hromadně přestali artikulovat. Angličtinu mám ale rád a potýkat se s ní mě těšilo a těší. Při překládání je tak jako tak důležitější důkladně znát a cítit jazyk cílový, nedostatky ve znalostech jazyka zdrojového lze vždycky nějak dohnat...

Vylepšoval jste si znalosti angličtiny pobýtem v cizině?

V dobách, kdy by se mi pobývali v cizáckých končinách bylo líbilo, jsem tu možnost neměl a později už mě harcování po světě jaksi přestalo bavit. Patrně z lenosti. Vymyslel jsem si ale lepší výmluvu. Říkám, že cestování je dobré akorát pro lidi bez fantazie. My, co si vše dovedeme hravě představit, můžeme sedět na zadku doma, civět na dvorku do trávy a krmit kočky. A vyjde nás to nesrovnatelně levněji.

Litoval jste někdy, že nejste boháč?

Věru by se mi líbilo, kdybych se o peníze nemusel nijak starat, ani se jimi zabývat. Jenže to bohatec musí, neb jinak by bohatcem brzy býti přestal. Mě spíš přepadají noční děsy, že na mě padne chudoba. Ale to si vždycky řeknu, no co, chudoba cti netratí, zato dosíci bohatství se ctí zhusta nelze. Ale na vše se pokouším hledět z té světlejší stránky – že se zdejší stát neustále rozkrádá, je pro mne vlastně dobrá zpráva. Značí totiž, že krást je tu furt z čeho. Takže jsme na tom ještě zatraceně dobře...

S náhledem glosujete politické dění. Dokázal byste podobně glosovat stárnutí, přibývání let?

Jan Werich kdysi pravil, že stárí je sice hrozná věc, ale je to jediný způsob, jak se dožít vysokého věku. K tomu už další glosu ani přičiňovat netřeba. Pozoruji ovšem, že vyšší věk přináší i jakousi volnost, člověk už si nemusí na nic hrát, nemá potřebu se přetvařovat, na tu chvíli už to holt nemá smysl. A chátrající zrak se navíc postará o to, že se vám svět zdá hezčí.

Jenomže staré lidi nikdo nechce, v kursu je mládí...

Kult mládí je záležitost poněkud neprozřetelná. Ti, kteří byli mladí v době, kdy kult mládí přišel, teď s údivem zjišťují, že mládí jim prchlo, a jelikož předstírat mladistvou svěžest je nemálo směšné a nadto ještě leze do peněz, z důvodů sebezáchovných počínají na stárnutí nahlížet shovívavěji. V tom je dnes společnost už maličko vyzrálejší. Starých a stárnoucích je čím dál víc a zajímat se o ně začínají i politici. Přece jenom jsou to cenné hlasy. Ostatně z demografických křivek lze snadno vyčíst, že staří lidé jsou nesrovnatelně životaschopnější než mladiství cucáci. Zatímco mladých žalostně ubývá, počty starých nepřestávají růst. Stárí je tedy bezpochyby evoluční výhoda.

Plánujete, až jednou půjdete do penze, co všechno budete dělat?

Od lidí v důchodu nejčastěji slyším větu: „Nemám čas.“ Už jsme ostatně říkali, že se vzrůstajícím věkem plyne čas rychleji. Člověk se po ránu do něčeho pustí, o desáté dopolední se podívá na hodinky a zjistí, že je osm večer. To se mi děje už dávno. A tak jen doufám, že se té penze dožiji. Změna to ale přílišná nebude. Snad. Rád bych pokračoval, jako by se nechumelilo. Dokud to půjde. A rád bych přečetl, co jsem dosud nestihl. Takových „nedočetků“ mám plnou knihovnu. Jen abych na to ještě viděl...

Dneska není problém nechat si spravit zrak operací a brýle odložit...

Brýle bych odkládal nerad. Je to vlastně jediná věc, která mi dodává intelektuálního vzezření. Kdybych je sundal, bylo by po parádě...

Z čeho vám naposledy bylo špatně?

Tu a tam sice slupnu něco neblahého, jenže už drahně let soustavně sleduji českou politiku i dění světové, a tak se mi žaludek hned tak z něčeho nezvedne. V tomto ohledu jsem dosáhl značné otrlosti. Ne všechno, co vám servírují ve zprávách, je totiž nutné spolknout...

Co vás v poslední době překvapilo?

Zaráží mě, jakou úlohu v současném světě hraje náboženství. Bláhově jsem se domníval, že cosi takového má už lidstvo za sebou. Víra ve zjevenou pravdu, tu jedinou a pravou pravdu pravdoucí, bývá snadná, pohodlná a pro mnohé výnosná, končíva ovšem genocidou těch, jimž byla zjevena pravda jiná, rovněž jediná a rovněž pravá. Dnes se činí Islámský stát, ale svého času se v tomto ohledu nenechali zahanbit ani křesťané, neku-li komunisti, a to prosím při všelikém tom masakrování ještě stihli hlásat tu lásku a porozumění, tu sociální spravedlnost. V tomto je islám upřímnější, vznikl totiž rovnou coby ideologie

expanze. Ale abych nekřivdil, jistý vývoj pozorovat přece jen lze. Současné náboženství bezbřehé tolerance, jemuž propadl Západ, je už dokonale samosprašné, větev i krk si díky němu dokážeme podržnout zcela sami a svépomocí. Asi nám nezbyvá než čekat na zjevení kritického rozumu...

V roce 1968 k nám přijely tanky a mnozí si nyní neuvědomují, že okupace může mít i pěšáckou podobu.

Lidi prchající před válkou chápu. A pomáhat jim si žádá už pouhá slušnost. Ostatně z naší milé vlasti se v historii utíkalo přecasto. Ze současné uprchlické vlny mám ale obavy. Je to jiný druh emigrace, než jaký pamatujeme. Skrývá se v ní paradox. Lidé přicházející z muslimských zemí opouštějí domovinu, jelikož se v ní nedá žít. Ale sotva dorazí do Evropy, zhusta tu chtějí žít tak, jak žili tam, kde se žít nedá, a odkud proto odešli. Postrádá to logiku. Jako kdyby Češi a Slováci, kteří po ruské okupaci uprchli na Západ, počali v zemích, které je přijaly, ruče zakládat buňky KSČ, jali se nahánět rolnictvo do družstev a tvrdě bazírovali na znárodnění průmyslu. To by věru brzy nebylo kam prchat...

Já myslela, že mi na otázku, co vás hodně našvalo, odpovíte třeba: „Jak mi manželka vyhodila mé nejoblíbenější kalhoty, které tahám na chalupě už kolik let.“

To by mi žena snad neudělala. Mám sice na chalupě skříň narvanou hadry až k prasknutí, ale nosím tak dvě tři věci, které si ovšem odkládám jinam, neb v oné skříni už bych je pak nenašel. Vyhazuji ale velice nerad. Neumím to. Když se těmi krámy začnu probírat, u každého vposled usoudím, že by se ještě mohl hodit, a uložím ho zase zpátky. Je mi zřejmé, že kdybych cokoli vyhodil, na druhý den to pak dozajista budu potřebovat. A když to nevyhodím, už nikdy to potřebovat nebudu. Ale co kdyby? Moje žena takto hamižná není, věci sice nevyhazuje, ale abych tak řekl, uvádí je do oběhu. Vždycky najde někoho, komu by se mohly hodit, a dotyčného potrestá darem. Dokáže dokonce skříň vyvrhnout, jako se vyvrhuje zabité zvíře na jatkách, a ony vnitřnosti pak s vervou a nadšením přebírat a třídit. To bych já nepřežil. Zrovna nedávno počala přebytečné oděvy cupovat a dělá z nich koberečky. Asi aby si mne měla na co zavolat...

Vy se tedy pracovní nevěnujete jen tvorbě článků?

O tvoření bych věru nemluvil. Já spíše smolím. Občas spáchám nějakou tu psanou glosu, ale hlavně se uchyluji k žvanění – v rádiu i před publikem.

A neplánujete, že napíšete nějakou knihu?

Neplánuji. V roce 1989 jsem už jednu vydal – svazček veršů s názvem Zimní srst. Jelikož mám za to, že každý autor by měl napsat právě jen jednu knihu, aby nezahlocoval trh ani literární dějiny, na další jsem disciplinovaně nepomýšlel. Sice mi posléze vyšly i dva výběry z glos pronešených v Rádiu Impuls, ale ty nabyly knižní podoby jaksi nezáměrně. Ostatně, neplánuji ze zásady. Už proto, abych si nepřivodil frustraci tím, že bych plány nesplnil.

Pavla Biscan pro portál i60

Novinky v TV Ondřejka a v INFO kanále

*První verzi vysílání programu s názvem **Televize Ondřejka** jsme spustili v únoru 2013. V téže době jsme také všechna televizní videa začali zveřejňovat na vlastním YouTube kanále www.youtube.com/rehabilitacnicentrum. Proměnou programu vysílání v uplynulých šesti letech jsme se příležitostně ve Fontáně věnovali. Nyní je na internetu*

zveřejněno celkem 135 videí, k podobnému číslu se blíží i počet videí v TV Ondřejka. Za dobu od jednoho čísla ke druhému vždy přidáme nějaké nové video, a tak jsme se rozhodli věnovat novým videím v TV Ondřejka (a zároveň na YouTube) pravidelnou rubriku v každém čísle. Od května 2019 přibyla dvě nová videa.

*V lednu 2019 jsme zahájili vysílání našeho "druhého" televizního programu. **INFO kanál** zobrazuje v krátkém sledu texty a fotografie, které stručně představují naše služby a různé aktuální informace. Divák tak dostane základní informace o všem, co se u nás děje, během pár minut. Tuto "dvojku" obměňujeme méně často, ale i zde jsme za uplynulé dva měsíce pár vylepšení provedli.*

Otevření sezóny v BRC Čeladná (7:48 min.)

V sobotu 25. května proběhl na Lázeňském náměstí před Apartmánovým domem Lara program k otevření sezóny. V reportáži představujeme hlavní body kulturního programu, od atrakcí pro děti, přes komponované pásmo *Na slovíčko s Albinem Poláškem*, vystoupení hudebních skupin Praktik People, Tria Jaromíra Adamce s poctou Waldemaru Matuškoví až po večerní vrchol v podání revivalové skupiny ABBA CZ. Podrobně o této akci informujeme na stranách 5 až 10, video má ale samozřejmě jiné možnosti zprostředkování atmosféry, a tak si ho nenechte ujít. Díky organizátorům jsme dostali originální záznam zvuku, což kvalitě našeho dokumentu hodně prospělo.

Zlata Palečková a Miroslava Pastušková: Malování pro radost (1:22 min.)

Pozvánka do Galerie Lara na výstavu dvou amatérských výtvarnic, které se na malířskou dráhu vydaly až v důchodovém věku. Absolvovaly různé malířské kurzy, chodí společně malovat do pléneru, a tak byste určitě neřekli, že jedna z nich letos oslaví 80. narozeniny. Mohou tedy malovat jinak, než pro radost? Tato výstava právě probíhá a potrvá do 31. července 2019.

Fotografie jednoho z obrazů Svatopluka Holečka. I ten bude k vidění na výstavě v Galerii Lara, která začíná v pátek 2. srpna 2019.

Připravujeme Svatopluk Holeček: Obraz jako šperk

Video pozvánka na výstavu obrazů Svatopluka Holečka v Galerii Lara. Tento výtvarník strávil dětství mezi obrazy, jeho prvním učitelem kresby a malování byl jeho otec, malíř. Později ho formovalo studium oboru propagační výtvarnictví na Umělecké škole v Ostravě a mimořádné studium na Pedagogické fakultě v Ostravě. Na výstavě se představí díla s fantazijními motivy z posledních let, kdy pracuje s kovem,

plechem a sklem. Formuje plochy překrýváním, přerýváním, reliéfním vydouváním a hloubením a vyvolává dojem objemu a vnitřního prostoru, využívá i zabarvení nebo monochromní struktury hmoty. Jde tedy hlavně o díla, která mají vést diváka k zamyšlení a k vytvoření vlastních názvů obrazů, které autor záměrně neuvádí. Výstava začíná veřejnosti přístupnou vernisáží v pátek 2. srpna 2019 od 16.30 hod.

INFO kanál

Dosud jsme ve vysílání Info kanálu představovali čtyři základní okruhy témat: Informace o léčbě v BRC, nabídku služeb wellness centra Lara, restauraci U Sestřiček a pozvánku do Galerie malířů Beskyd. Nyní jsme do vysílání

přidali pátý tematický okruh (se zeleným orámováním), který shrnuje kulturní nabídku. Fotografie a texty zvou na hudební programy, výstavy a výlety a upozorňují také na zajímavé sochy a stromy v parku. (aa)

Mamince se splnilo jedno velké přání

Vážení, dne 13. 6. 2019 ukončila moje maminka, paní Marie Julínková, svůj rehabilitační pobyt ve Vašem ústavu, Beskydské rehabilitační centrum, spol. s r. o. Vrátila se domů velice spokojená a šťastná, že jí bylo umožněno strávit krásné čtyři týdny na Čeladné, v krásném prostředí, obklopena příjemnými, ale hlavně starostlivými lidmi. Domů se vrátila odpočatá, cítí se i zdravotně lépe a také pro její duši byl pobyt v místech, kde ve svém životě strávila mnoho pěkných chvil, značným přínosem. Věřím, že ač má maminka za pár dní oslaví své 90. narozeniny, nebyla velkou přítěží či pacientem, o kterého by bylo potřeba soustavně pečovat a hlídat jej. Maminka je i ve svém věku velice soběstačná, samostatná a čistotná. Ihned po návratu projevila přání, že pokud jí To zdraví a věk dovolí, ráda by požádala o možnost rehabilitačního pobytu i v příštím roce. To je ale samozřejmě ještě daleko, a tak prozatím je To pouze v rovině přání.

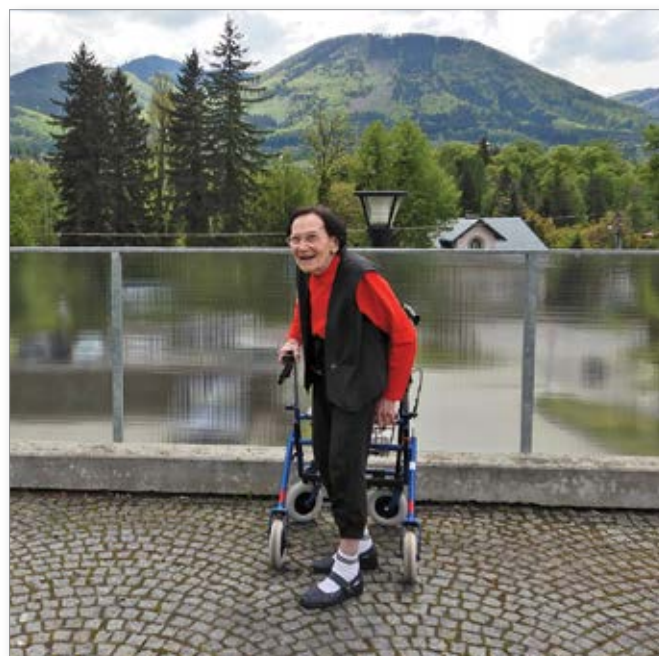
Dovolte prosím, abych Vaším prostřednictvím poděkoval Vašemu panu řediteli za umožnění pobytu mé maminky ve Vašem rehabilitačním centru. Taktéž bych chtěl poděkovat veškerému personálu, který mé mamince po dobu jejího pobytu poskytoval maximální, velice profesionální péči, a zdůraznit, že jsem si vědom skutečnosti, že pečovat o pacienta v takto pokročilém věku vyžaduje značnou míru empatie, trpělivosti, vstřícnosti, ale i lásky k vlastnímu povolání a jeho výkonu.

...Vaším přičiněním a přístupem se podařilo mé mamince na konci životní cesty splnit jedno velké přání.

Děkuji a jsem v hluboké úctě, **Ilja Julínek**

P. S.: V příloze posílám fotografie dokládající skutečnost, jak dokážete ve Vašem zařízení udělat starého člověka šťastným.

Poznámka redakce: S poděkováním za ocenění naší práce posíláme paní Marii Julínkové k 90. narozeninám přání, aby měla ještě hodně let mnoho důvodů k podobným úsměvům...

Jsem šťastná, že jsem se do Čeladné vrátila

...Podle našeho veselí je vidět, že je to opravdu fotka poslední a alespoň je poznat, že jsme si to fakt užili. Jsem šťastná, že jsem se do Čeladné vrátila, díky pradědečkovi, díky MB, který mi pomohl sehnat apartmán, a že mohu dělat tuto činnost, která mě naplňuje a přináší radost i jiným lidem. Když se na tu fotku dívám, tak mě napadá zase a opakovaně: Jen pro ten dnešní den stojí zato žít!

Zdraví Martina Chudobová

Poznámka redakce: Fotografie je jednou z mnoha momentek, které jsme poslali účinkujícím na Otevření sezóny 2019. Paní Martina Chudobová (uprostřed mezi zvukaři) je členkou „doktorské“ kapely Praktik People a také pravnučkou čeladenského básníka a učitele Josefa Kaluse. S jejím souhlasem zveřejňujeme její bezprostřední reakci. (A zároveň prozrazujeme, že zrovna v ten den slavila kulaté narozeniny, takže měla k radosti o důvod víc :-)

Pozvánka do Galerie malířů Beskyd

Blanka Ochmanová

V areálu Beskydského rehabilitačního centra najdete na náměstí kromě wellness a kavárny Lara, obchodu a restaurace U Sestřiček také Galerii malířů Beskyd. Ta představuje unikátní sbírku děl známých autorů, kteří se nechali mimo jiné inspirovat Beskydy, a v prodejní části nabízí zajímavé dárky.

Velmi zajímavý je například obraz s názvem „Beskydy“ od Leopolda Parmy (1891-1968), rodáka z Tiché. Zachycení světla a stínu v lesním zákoutí je tak sugestivní, že diváka úplně vtáhne „do děje“.

Často se stává, že návštěvníci galerie se k tomuto obrazu opakovaně vrací.

Kromě stálé expozice je součástí galerie i prodejní část, kde si mohou návštěvníci zakoupit zajímavé dárky i drobná výtvarná díla. Mezi naše nejprodávanější suve-

nýry patří vonné a dekorativní svíčky, ručně vyráběná mýdla pro děti i dospělé, textilní hračky, masážní oleje, vonné jílly, keramika, polštáře, skleničky, barevné šátky z hedvábí, publikace a další.

Hodně oblíbené jsou masážní tělové oleje, které jsou vyrobeny z kvalitních rostlinných a esenciálních olejů lisovaných za studena, a proto obsahují vysoký podíl vitamínů a minerálů. Přijďte si přivonět například k zelenému čaji, okouzlí Vás příjemná vůně, která zanechá kůži jemnou, pružnou a vládnou. Vůně tohoto oleje vydrží několik hodin.

Také můžete udělat radost své rodině nebo přátelům originální svíčkou. Na výběr jsou různé velikosti, v mnoha příjemných vůních a v různých barvách. Výborná relaxace je například se svěží citrusovou vůní. Nevšední designové svíčky zase krásně doplní interiér a dělají Vám radost. K dostání jsou i unikátní svíčky z firmy Unipar, které Vás okouzlí výjimečným designem a moderní elegancí. Při

jejich výrobě se používá unikátní technologie, šetrná ke zdraví i k životnímu prostředí. Knot ve svíčce se při hoření neutápí, svíčka hoří vysokým, čistým a jasným plamenem a výhodou také je, že vosk nestéká. Originální relaxaci navodí masážní svíčky, které probouzí smysly a zjemňují pokožku. Po zapálení se uvolňuje příjemný teplý olej, který se postupně nalévá při masáži na tělo.

Pokud hledáte přírodní mýdla bez škodlivých látek, jste na správném místě. Mýdla prodávána u nás výrobce „po staru“ vaří v hrnci a míchá vařečkou a obsahují čistě přírodní suroviny. Krásnou vůni získávají díky kvalitním esenciálním olejům. Např. olej Litsea cubeba má výraznou citru-

sovo-květinovou vůni, která oživí mysl při únavě a nedostatku energie. V nabídce máme i olivová mýdla z čistého olivového oleje, vhodná zejména při ekzemech, lupénce a jiných kožních problémech. Pro děti nabízíme vysoce kvalitní mýdla vyrobená speciálně pro citlivou dětskou pokožku. Mý-

dla prodáváme samostatně i v sadách, například v kombinaci s pleťovým olejem nebo šuměnkou do koupele.

Originální, ručně malované polštáře, textilní hračky pro děti, zástěry, chňapky a pytlíky, to vše také najdete u nás v galerii. Každý produkt je originální výrobek, ušitý s láskou. Výjimečný dárek pro malé i velké. Na výběr jsou různé motivy, design i velikosti.

Vraťme se na závěr ještě na chvíli k obrazům. Při vyslovení jména Zdeněk Burian (1905-1981) si jistě všichni vzpomeneme na významného českého malíře a ilustrátora, který se zapsal do paměti několika generací rekonstrukcí prehistorických zvířat a života v pravěku. Rádi

bychom Vás seznámili s tímto autorem z úplně jiné stránky. Žádného dinosaura u nás nenajdete. Ba naopak. Obraz s názvem „Odpočinek“ vás jistě překvapí, tak jako každého návštěvníka, který k nám zavítá.

Přijďte se podívat. Otevřeno je od úterý do neděle od 12 do 17 hodin. Těšíme se na Vaši návštěvu. Můžete nás sledovat i na našem Facebooku.

▲ Leopold Parma: Beskydy. ► Zdeněk Burian: Odpočinek, oba obrazy jsou ze sbírky Galerie malířů Beskyd.

Představuje se nová kolegyně v oddělení rozvoje a marketingu a členka redakční rady Čeladenské fontány

Ing. Blanka Ochmanová na konci června vystřídala na pozici odborného referenta pro rozvoj společnosti Ing. Janu Ožanovou. A protože se tím zároveň stala členkou redakční rady Čeladenské fontány, poprosili jsme ji, aby se blíže představila. V její vizitce se mimo jiné dozvíte, proč se jejím prvním článkem ve Fontáně stala pozvánka do Gale-

rie malířů Beskyd na této dvoustraně.

"Pocházím z Čeladné, kde jsem prožila krásných 30 let svého života a toto místo mám velmi ráda. Tento fakt je umocněn i tím, že jsem se zde narodila, takže k tomuto kouzelnému místu mám velmi blízký vztah.

Vystudovala jsem Slezskou univerzitu v Opavě, Obchodně podnikatelskou fakultu v Karvině. Předposlední semestr jsem studovala na univerzitě Lessius Hogeschool v Atwerpách jako Sokrates-Erasmus student. Angličtinu jsem si také zdokonalila jako au-pair, kdy jsem se starala o 5 dětí v jedné velmi přátelské irské rodině. Po promociích

jsem začala pracovat pro pátou největší banku na světě HSBC, která měla v té době pobočku v Ostravě. Poté, co se časem pobočka odstěhovala do Krakova, jsem pracovala jako manažerka internetového obchodu pro firmu, zabývající se prodejem dřevěných výrobků.

Před 12 lety jsem se vdala a se svým manželem jsme začali budovat rodinný dům v Metylovicích, kam jsme se posléze přestěhovali. V současnosti zde bydlíme spolu se třemi dětmi – Vojtíškem, Vašíkem a nejmladší Kristýnkou.

Ve svém volném čase se nejraději věnuji své rodině, práci kolem domu, zahrádce, kultuře a cestování.

Někteří mne již trochu znají, protože od ledna tohoto roku pracuji v Galerii malířů Beskyd v rámci rodičovské dovolené. Od června mne také můžete potkat na marketingovém oddělení, kde jsem nahradila paní Ing. Janu Ožanovou, která odešla.

Těším se na spolupráci se všemi, se kterými přijdu v rámci své nové pozice do kontaktu. Věřím, že mé dosavadní zkušenosti na nové pozici uplatním. V Beskydském rehabilitačním centru se mi velmi líbí, je zde příjemné pracovní prostředí, milý kolektiv, takže jsem velmi ráda, že můžu být součástí této firmy."

LETNÍ NOVINKY V KAVÁRNĚ LARA

a v jejím okolí...

Sledujete-li náš facebook (www.facebook.com/BRC.Celadna), nebudou vám některé ze zde uvedených novinek neznámé. Ale opravdu jste je už všechny vyzkoušeli? Připomínáme naše letní vylepšení a lákadla pěkně na jednom místě.

Na první pohled nepřehlédnutelné je nové zastřešení venkovní zahrádky a části sluneční terasy před wellness bazénem. Poskytuje větší stín v horkých dnech a hodit se bude určitě také za deštivých dnů. Vnitřní prostor kavárny jsme nedávno také rozšířili o „prvorepublikový koutek“ (vpravo), vybavený stylovými stoly a křesly. Vzniklo tak poněkud privátnější zákoutí kavárny, které využívají především čtenáři novin, nebo ti, kteří chtějí být trochu stranou.

V rohu náměstí přibyl pískoviště pro děti doplněné o slunečníky, aby ani rodiče při sledování svých ratolesťů nestrádali. Nové a snadno přenositelné lavice se dají využít ke slunění, nebo jen k pokochání nádhernými výhledy na protější hory z místa, které si sami vyberete.

Tahákem pro všechny generace se již po několika dnech stala „Poctivá zmrzlina z Beskyd“, která dokonce dostala úplně novou chladicí vitrínu. Dodává nám ji rodinná frenštátská firma Tomáše Romanovského, která se pyšní spoluprací s italskou firmou Gelati Onesti a originálními recepturami, včetně našich „místních“ příchutí. Už jsme tu měli například bezinkovou, kopřivovou, makovou, borůvkovou, limetkovou, melounovou a smetanovou s višní. Hned ve dvou „kyblíkách“ máme stále vanilkovou a čokoládovou zmrzlinu, které v Česku dlouhodobě vedou žebříček oblíbenosti. Můžete si tedy podle své chuti nechat namíchat také vlastní pohár, doplněný o kopec pravé šlehačky, na výběr je i čokoládový nebo karamelový topping.

Máme také vlastní limonády, zázvorovou, tymiánovou a nealko mojito, vyráběné na místě z čerstvých surovin. Ty dostanete i v protější restauraci U Sestřiček. Ani snad není třeba připomínat vlastní cukrářskou výrobu a její rozmanité lahůdky, stálíci jsou už několik let hlavně větrníky. V létě nabízíme také lehčí a menší ovocné zákusky i nějaké překvapení.

A když už k nám zavítáte, nenechte si ujít výstavu v Galerii Lara, nebo si zajděte do Galerie malířů Beskyd, o nichž píšeme na jiných místech.

Otevírací doba wellness, kavárny a Galerie Lara je denně od 9 do 21 hodin, sousední restaurace U Sestřiček má otevřeno od 10 do 21 hodin, Galerie malířů Beskyd od úterý do neděle od 12 do 17 hodin.

Čeladenská FONTÁNA.

Nepravidelný zpravodaj Beskydského rehabilitačního centra v Čeladné. Redakce: Mgr. Andrea Adamová.

Redakční rada: Dobroslava Havránková, Věra Machálková, Ing. Blanka Ochmanová. Adresa redakce: BRC, 739 12 Čeladná 42.

Grafická úprava: A. Adamová. Tisk ME® a René Daubner - APRO Bruntál.

Distribuce dle rozdělovníku, v PDF ke stažení na adrese www.brc.cz/casopis-brc/. Zákemcům zašleme každé vydání na e-mail.

Toto dvojčíslo vyšlo v červenci 2019 v nákladu 1 000 výtisků.